

Capul de crocodil și-a deschis gura cea lungă, foarte lungă, și a zâmbit, lăsând să se vadă patru rânduri lungi, foarte lungi, de dinți.

— Ce ești tu? a întrebat rățușca Bertha. Un crocodil întreg sau doar un cap de crocodil?

— Un crocodil întreg, a răspuns capul de crocodil. Sunt înăuntru, în trunchiul copacului. Nu e prea confortabil, ca să spun drept.

— Dar de unde vii? a spus Bertha.

— Nu e așa de important. Acum sunt aici, asta e tot ce contează. Ziua mă ascund în scorbura asta. Ies doar noaptea și mă tolănesc în iarbă, privesc luna, înot în heleșteu... Îmi este foarte dor de soare.

Îți poți imagina un crocodil care să nu mai poată ațipi toropit de căldura soarelui? În curând, culoarea mea va păli, am să arăt ca un măr scofâlcit. Și, oh, cât de mult îmi lipsesc florile!

— Dar de ce te ascunzi în scorbura copacului?

— Pentru că n-am de ales. Tuturor le este frică de crocodili din cauza dinților noștri, mulți și ascuțiți. Dacă m-ar vedea fermierul care are grijă de tine, ar scoate numaidecât pușca și POC, s-a zis cu mine. Și spune tu, n-ar fi trist? Totuși, mai am vreo patru sute bune de ani de trăit. Lumea ar trebui să știe că există și crocodili buni la suflet.

Răţuşca Bertha şi iepuraşul Johnny se odihneau sub un stejar bătrân. Deodată, iepuraşul a strigat:

— Bertha, am văzut o coadă de crocodil! Acolo, sus! Ieşea din scorbură.

— Ei, nu-ţi face griji, Johnny! Cu toţii ne închipuim uneori ceva neobişnuit.

— Îţi spun că am văzut o coadă de crocodil! a repetat iepuraşul. Gata, eu nu mai stau nicio clipă aici. Salutare!

— Bună, Bertha! s-a auzit o voce în spatele răţuştei.

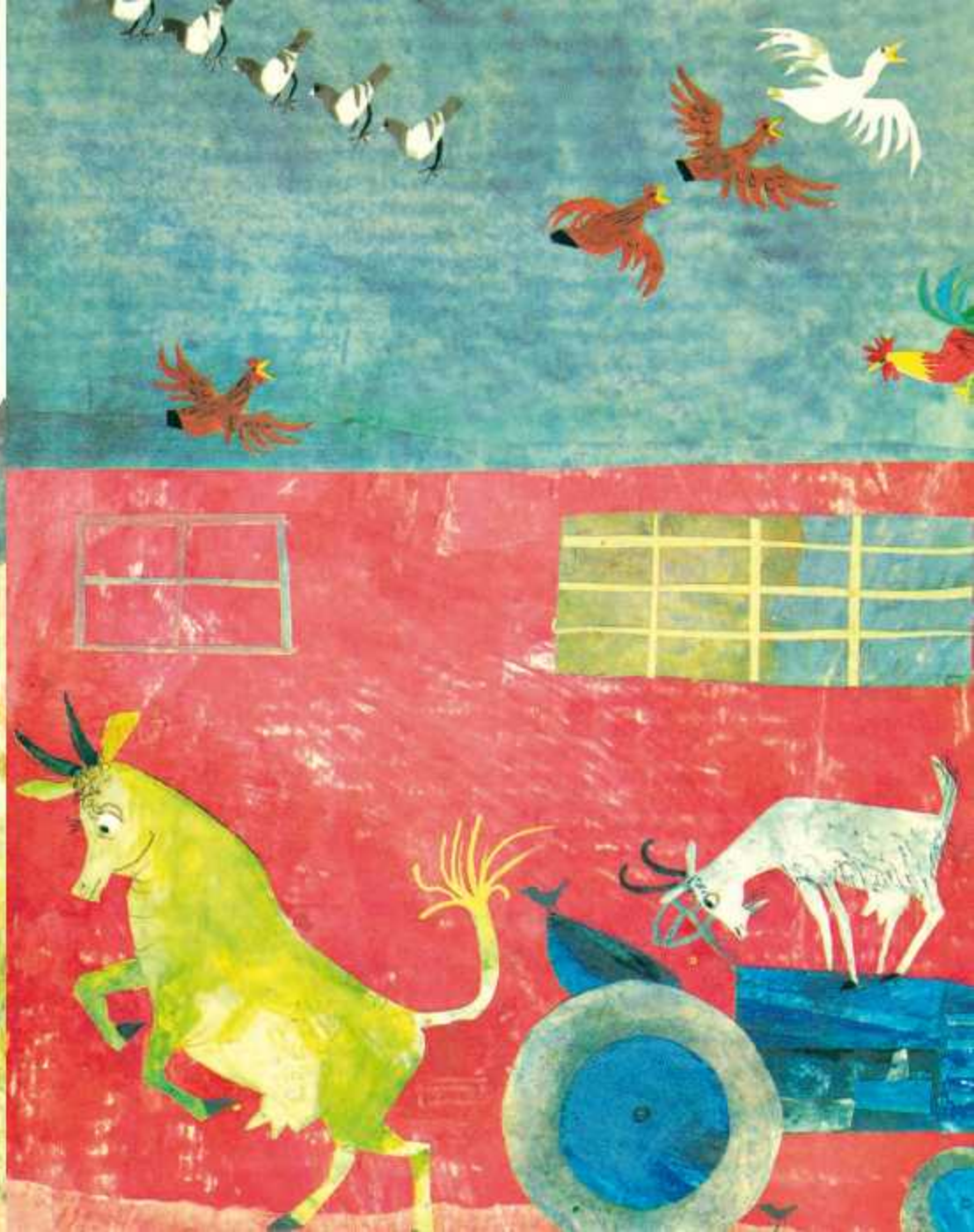
Răţuşca s-a întors şi a dat de un cap de crocodil.

— Te rog, Bertha, a spus crocodilul, nu pleca şi tu. Hai să stăm puţin de vorbă. Nu te teme, n-am de gând să te mănânc.

— Atunci nu te las aici, a spus Bertha. Te voi ascunde la noi în hambar. O să-ți placă, e foarte confortabil. Și să nu te temi de domnul Măzărice, fermierul nostru. El și nevasta lui sunt plecați la târg. Hai, vino să te prezint tuturor celor din ograda noastră!

Ce agitație s-a stârnit când animalele au dat cu ochii de crocodil!
Caii și vacile au azvârlit cu copitele în aer.
Oaia și porcul s-au ascuns în cotețul găinilor.

În dimineața următoare, înaintea zorilor, domnul și doamna Măzărache s-au ascuns după ușă și au pândit să vadă cine vine pe veranda lor. N-a trecut mult și a apărut crocodilul cu un magnific buchet de gardenii sălbatice, culese de pe marginea pârâului.

— Măi, să fie! a exclamat fermierul. Până la urmă, chiar era un crocodil în hambarul nostru. Și ce crocodil amabil, draga mea!

Cu toții s-au străduit atât de mult să-l ascundă sub paie și fân, încât crocodilul s-a emoționat până la lacrimi.

— Prieteni, vă rog să mă credeți pe cuvânt, acestea sunt lacrimi de crocodil sincere.

Bertha se purta ca o mamă cu crocodilul. Îl hrănea, îl învelea noaptea înainte de culcare și îl avertiza să se ascundă iute sub fân când fermierul ori soția lui își făceau de lucru pe aproape.

Totul a mers de minune până într-o zi când doamna Măzărice a intrat fără veste în hambar ca să ia niște mere. Rățușca și cățelul stăteau fără griji la povești cu crocodilul. Coco abia a apucat să arunce niște fân peste acesta, iar Bertha i s-a așezat crocodilului pe cap, cu aripile larg deschise.

— Ce cauți aici, Bertha? a întrebat doamna Măzărice. Te-ai apucat să faci ouă unde nu trebuie? Ia dă-te să văd.

Doamna Măzărice a pus-o pe rățușcă la o parte și a dat de ditamai capul de crocodil!

— Bună ziua, a spus crocodilul zâmbind cât mai amabil.

— Un crocodil! Săriți, un crocodil! a țipat doamna Măzărice și a luat-o la fugă din hambar.

